

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννιακόσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ ᾿βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτῶ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὁποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰσως κ' ἄλλη κρισις τρέξη.

Ἐξῆντα δύο σὺν ὀκτακόσῳ
κ' ὑψοῦται νέων σκανδάλων Ὀδῶν.

Κοράκοι κρώζον περισσοί,
ποῦ δὲν τοὺς εἶδαν χρόνοι,
καὶ κάτω πέφτουν οἱ χρυσοὶ
τῶν Χρυσοστόμων θρόνοι.

Ἐδῶ ᾿στῆς δόξης τὴν μεριά
τοῦ Ρῆγα λάμπ' ἢ ᾿λευτεριά
μόνον γιὰ Χασεκῆδες,
κ' ἔξω βροντοῦν βαρεῖά βαρεῖά
τῶν σκλάβων ἄλυσσιδες.

Κ' ἐκεῖθεν ἔρχεται φωνή:
κτυπᾶτε, πολεμάρχοι...
Ἀρχιερεῖς Βυζαντινοὶ
κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη.

Τῶν ὁμοδόξων οἱ σταυροὶ
κτυποῦνε τὸν σταυρό μας,
κ' Ἀυτοκρατόρων θησαυροὶ
κνύουν σὲ βούρκους βρώμας.

Ἐδῶ ᾿στῆς δόξης τὴν φωλιά,
ποῦ τῆς φωνάζουν τὰ σκυλιά:
μύρτα καὶ δάφναις μᾶσσα,
Βάκχοι κουρηάζουν σὲ κελιά
καὶ Προίαποι μὲ ράσσα.

Κ' ἀπέξω φθάνει μιὰ φωνή:
κτυπᾶτε, πολεμάρχοι...
Ἀρχιερεῖς Βυζαντινοὶ
κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Π.—Ἀκόμη δὲν ἐνώθησαν;

Φ.—Ἀκόμη χωρισμένοι,
κ' ὁ κόσμος ὁ πολιτικὸς κατασκασμένος μένει.
Εἶπαν οὐ συνέντευξις ἐπρόκειτο νὰ γίνη
τοῦ καπεροῦ Πρωθυπουργοῦ μὲ τὸν παραιτηθέντα,
κ' αὐτὸ τὸ νέον μήνυμα τοὺς πάντας συνεκίνει,
καὶ μόνον ἡ συνέντευξις ἦτο παντοῦ κουβέντα.

Εἶπαν οὐ θὰ ᾿πήγαυε μιὰ βίβλια νὰ κάρη
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ᾿στὸν νέο τὸν τσοπάνη,
πὼς θὰ γενῇ συζήτησις τῶν δύο χωρισμένων,
τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν ἐρμητικῶς κλεισμένων,
νὰ ᾿ξηγηθοῦν τὰ πράγματα,
τὰ ξεχασμένα γράμματα,
κ' ἐκεῖνα τῆς συμβάσεως τὰ κάτ' αὐτὰ μεγάλα,
κ' οἱ μαλλωμένοι σὰν καὶ ποῖν νὰ γίνουν μέλι γάλα.

Ὁ κύριος Σιμόπουλος, ὁ καὶ παραιτημένος,
᾿στὸ σπῆτι του κλεισμένος
ἐπρόσμενε τὴν βίβλια μὲ τόσο καρδιοκτύπι
καὶ μόνος κ' ὁλομόναχος ᾿ξεφώνισε μὲ λύπη.

Ἀνοιξε, πόρτα μου, νὰ μὴ τὸ πρῶτό μου βλαμάκι,
ἄνοιξε, πόρτα μου, νὰ μὴ τὸ λιγρὸ κορμάκι,
ποῦ χθὲς ἀκόμη τὸ σκληρὸ μ' ἐπότισε φαρμάκι.

Ἀνοιξε, πόρτα μου, νὰ μὴ
νὰ ξαναβγοῦμε φίλοι,

και γάμαι πάλι το τσαμπι
κι' εκείνος το σταφύλι.

Μούπαν πώς τώρα βίζιτα 'στο σπῆτι μου θά κάνη,
μὰ τόσαις ὥραις καρτεροῦ,
και τὸ λουστρίνι τὸ σκληρὸ
ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Μούπαν πὼς θάλλῃ σπῆτι μου νὰ συνεννοηθοῦμε....
ἐμεῖς κι' ἂν ἐχωρίσαμε πάλι θ' ἀγαπηθοῦμε.
"Αἰ! πὼς μ' ἐλύπησες μ' αὐτά,
πουλί μου κακωμένο...
περνοῦν σὰν ὥραις τὰ λεφτά
γιὰ 'μένα ποῦ προσμένω.

Περνοῦν σὰν ὥραις τὰ λεφτά, κι' ὁ κύριος ἀκόμα
'στο σπῆτι μου δὲν μπαίνει,
μὰ μήτε φαίνεται κανεὶς γνωστός ἀπὸ τὸ κόμμα
νὰ μάθω τί συμβαίνει.

Κτυποῦν 'στὴν πόρτα... τρέξετε... κανένας δὲν ἐφάνη...
κτυποῦν 'στὴν πόρτα... τίποτα... τῆς ἀκοῆς μου πλάνη.
Αὐτὸς ἀγρόν ἠγόρασε... προσμένω 'στὰ χαμένα...
κι' ὁ κύριος Προϊνπουροῦς ξεχάνει σὰν κι' ἐμένα.

Κτυποῦν 'στὴν πόρτα... τίποτα... κι' ἂν τύχῃ νάλλ' ἡμέρα
ἐκείνος, ποῦ τὴν σύμβασιν τὴν ἔκανε σιραπάτσα,
ν' ἀνοίξετε παράθυρα και πόρταις πέρα πέρα
και νὰ καθίσῃ βάλετε τον ἐμπρὸς 'στὸν ἥλιο φάτσα,
και φέρετε τον νὰ τῇ καφρὲ και γάλα κι' ὅ,τι θέλει
και προσκυνᾷτε ταπεινὰ τὸν προῖτον τῶν ἐν τέλει.

Κι' ἂν τύχῃ τὸ Γεωργάκη μου, ποῦ τῶκαμαν ἀνήμερο,
νάλλῃ νὰ κάνῃ βίζιτα μὲς 'στὸ καταμεσήμερο,
ἀνάφετε, κορώσατε,
νὰ γίνῃ φασαρία,
κι' εὐθὺς τραπέζι στρώσατε
μὲς 'στὴν τραπεζαρία,
και σφάζετε γιὰ χάρι
τὸ σιτεντὸ μωσχάρι.

Φέρετε μας μῆλα κόκκινα κι' ἀχλιάδια κι' ἄλλα φρούτα,
μὰ και καρύδια, βορὲ παιδιά,
τὴν σύμβασιν τοῦ Καρυνδᾶ
νὰ θυμηθῶ μὲ τούτα.

Μὰ φέστε και κρασί καλὸ
λιγάνι νὰ τὸ τσουξώμε,
και τραλαλά και τραλαλό
σὰν κι' ἄλλοτε νὰ σκούξωμε,
τόκα νὰ ξανακάνωμε κι' οἱ δύο μας ἀντάμα,
νὰ ποῦμε νὰ ξεχάσωμε τὸ ξεχασμένο γράμμα.

Κι' ἂν ἔλθῃ βοάδ' ἡ τζόγγα μου, ν' ἀνάφετε τὰ φῶτα,
και βάλετε 'στὰ καντύλια
τετραδιπλά φινύλια,
και φέρετέ μας σάντονιτες και τσάι μὲ πικρότα.

Τέτοια κι' ἄλλα πικραμένους ὁ Σιμόπουλος λαλεῖ
και προσμένει τὸν Κορφιάτη και τὸ κάδρο του φιλεῖ.
Τὸν προσμένει, τὸν προσμένει,
πλὴν ἐκεῖνος δὲν πηγαίνει.

Ἐξημέρωσε Δευτέρα,
τίποτα, χαμέν' ἡμέρα.

Ἐξημέρωσε και Τρίτη
και δὲν φάνηκε 'στὸ σπῆτι.

Σημερώνει και Τετράδη,
μὰ κανεὶς ἀπ' τὸ κοπάδι.

Νὰ κι' ἡ Πέμπτη, Περικλέτο, φθάνει κι' ἡ Παρασκευή,
κι' ὁ Κορφιάτης δὲν ἐπῆγε νὰ τὰ ποῦνε βιζαβί,
κι' ἔως τώρα, καθὼς λένε, τὸ σκληρὸ τὸ Κορφωτάκι
'στοῦ κυρίου Σιμοπούλου δὲν ἐπῆγε τὸ σπητάκι.

"Ἡ βίζιτα δὲν ἔγινε... νέοι 'στὸ κράτος θορήνοι,
και ποῖος τὸ ἔχει τάχατε κι' ἀργότερ' ἂν θὰ γίνῃ.
"Ἡ βίζιτα δὲν ἔγινε... κλάφτε βουνα και κάμποι,
κι' ὁ Κόντες ἐλησμόνησε 'στοῦ Σιμοπούλου νάμπη.

Κλάψε, πατρίς μου δυστυχής,
τὸ γεγονὸς τῆς ἐποχῆς,
κλάψε τὴν τόση ξεχασιά και τὴν ἀρηρημάδα,
ἡ βίζιτα δὲν ἔγινε κι' αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα.

Μὰ τὸ γιατί δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ
τάχα θὰ γίνῃ μὰ φορὰ γιὰ νὰ χαροῦν κι' οἱ σκιάβοι;
τάχα θὰ γίν' ἡ βίζιτα και πὼς και ποῦ και πότε;
πὼς ἤθελα νὰ τῶξερα, γενναῖοι πατριῶται.

Τάχα θὰ τὸν 'δῶ τὸν ἥλιο δίπλα 'στὶ ἀργυρὸ φεγγάρι;
τάχα, φίλε πατριῶτα,
θὰ τοὺς 'δοῦμε σὰν και προῖτα
πολυζήλευτο ζευγάρι;

Τὸν Ἀνάργυρο περᾶζουν και τοῦ λένε: 'πὲς ἀλεῦρι,
πλὴν αὐτὸς δὲν βγάξει λόγο και τὸν παροτρῶν καὶμοί,
μήτ' ἐκεῖνος ὁ Μπονφιδίης δὲν ἐπῆγε νὰ τὸν εὖρη,
ποῦναι κατὰ τὸν Βουδούρην πρώτη ποτικωμᾶμῃ.

Μήτ' ἐκεῖνος, μήτε κι' ἄλλος,
μικρὸς φίλος ἢ μεγάλος,
ποῦ βαρύνει και σημαίνει,
και προσμένει και προσμένει.

Ὁ Σιμόπουλος λαλεῖ
μὲ παράπονο πολὺ.

'Ορὲ παιδιά, τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν Κορφιάτη,
ποῦ μ' ἔκανε παρᾶντι νὰ δώσω 'στὸ Παλάτι;
Εἶπε πὼς θάλλῃ σπῆτι μου τὴν κάκχα μας νὰ λύσωμε
και νὰ κουφομιλήσωμε,
ὅμως—βαβαί τῆς συμφορᾶς τῆς ὄντως ἀνηκέστου—
ἐγὼ ξεχνῶ τὰ γράμματα κι' αὐτὸς τῆς βίζιταίς του.

'Στὰς παρούσας συμφορὰς
ἦλθε φρέσκος κι' ὁ φαρᾶς,
διαμένων ἐν Ἀθήναις και φαρᾶων ἐν Αἰγίνῃ,
ἔστιν ὅτε κι' ἐν Λευκάδι,
κι' ἄς ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ
και μὲ τούτον τὸ κοπάδι.

Εἶπε πὼς βίζιτα θάλλῃ 'στο σπῆτι μου νὰ κάνῃ
μὲ τὰ γλυκὰ λογάκια του νὰ μὲ ξαναγλυκάνῃ,
ἀλλ' ὅμως μ' ἐλησμόνησε
και μὲ ξαναδαμόνησε.

Μήπως αὐτὸς 'στο σπῆτι του πρώτος νὰ πάω θέλει;
ἄς μοῦ τὸ πῇ, μωρὲ παιδιά, κι' ἐμένα δὲν μὲ μέλει.
Θέλει νὰ πάω σπῆτι του καὶν νάλλῃ 'στὸ δικό μου;
φθάν' ἡ συνέντευξις αὐτὴ νὰ γίνῃ σ' ἓνα μέρος,
νὰ 'δῶ κι' ἐγὼ τὴν τύχη μου, τὸ δόλο ροιζικό μου,
κι' ἔτσι νὰ μὴ μετανοῶ κατόπιν παρακαίρως.

'Ορὲ παιδιά, τὸν ἴδατε τὸν Κόντε μου τὸν πλάνο;
ἂν τὸν ἴδῃτε πέστε του καρτέρι πὼς τοῦ κίνω,
κι' ἂν τοῦτος μ' ἐγκατέλειψε δὲν τὸν ἐγκαταλείπω
κι' ἀκούω μὲ καρδιόκτυπο καθε τῆς πόρτας κτύπο.

"Ἀς κλάψουν ὅσοι μ' ἀγαποῦν
κι' ἐγὼ μαζί των κλαίω....
τικ τὰκ.... 'στὴν πόρτα μου κτυποῦν....
ὁ Κόντες θάναί λέω.

Χειρότερος καὶμὸς, παιδιά, νομίζω πὼς δὲν γένεται,
νὰ περιμένῃς βίζιτα κι' ἐκείνη νὰ μὴ φαίνεται.

Γιὰ πέστε μου μὴν ἴδατε, τῶν Ἀθηνῶν διαβάταις,
τὸν Δοῦκα τὸν Προϊνπουροῦ, ποῦ πῆγε 'στὴς Δουκάτες;
'Ο Δοῦκας, ποῦ τὸν 'χόρτασα μὲ γνώσεις και τιμὴ,
μὲ ρέβει διαρκῶς...
ἂν ἤρξετο τοῦλάχιστον ἡ ποτικωμᾶμῃ
ἐκ μέρους τοῦ Δουκᾶς.

Μ' ἀπαρηγόρησε, μεγάλε τσοπάνη,
ροῦρε μου το σὲ μαῦρο χαρτί...
πὼς ποθῶ νὰ ξανάλλῃ 'στὴ στάνη,
ποῦ τῶρᾶ σου πόδι πατεῖ.

Μὴ μὲ βλέπῃς ψυχρὸς κι' ἀπαράχως,
φίλε Δοῦκα, Βαδὼν και Κόμη...
θέλω σιροῦργα νὰ κάνω μονάχος,
μὰ δὲν 'βοῆκα τὰ πρῶτα ἀκόμη.

"Ελα βίζιτα τώρα νὰ κἀνῃς,
ν' ἀνταλλάξωμε νέα φιλιὰ,
πρὶν κ' ἐγὼ νὰ φνιγρώσω τσοπάνης
καὶ τραβῆς τὰραιά σου μαλλιά.

Σοῦ κοστίξ' ἡ μεγάλη μου πιῶσις,
τέτοιος βρόντος ἀκόμη βροντᾷ,
ἔλα σύ, ποῦ σοῦ δίνω τὰς γνώσεις,
ἔλα πάλι σ' ἐμένα κοντά.

"Ὁρὲ παιδιὰ, τὰ μάτια μου τὰ θόλωσε τὸ κλάμμα....
τί μοῦλθε νὰ παραιτηθῶ
κ' ἀδίκως νὰ χαντακωθῶ
γ' αὐτὸ τὸ παληγοράμμα;

Σοῦ τῶπα μὲν, σοῦ τῶπα δαὸ, Κορφιᾶτη τσελεπῆ,
μὲ τὸν Καλογερόπουλο δὲν εἶναι προκοπή.
Τόσαις ἡμέραις πέρασαν ὕστερ' ἀπὸ τὴν μπόρα
κ' ἓνα μικρὸ περίσσευμα δὲν ἔβγαλ' ἔως τώρα.

"Ὅση δύναμι κ' ἂν βάλῃ
μόνον ἔλλειμμα θὰ βγάλῃ.
Σοῦ τό λέγ' ὁρθὰ κοφτὰ
πῶς δὲν εἶναι γιὰ λεφτά.

Μὴ λησμόνει τὰ δικά μου τὰ μὴ λησμονούμενα....
τί μοῦ κἀπνισε νὰ πέσω σ'τὰ καλὰ καθούμενα.
Πῶς ἐχάθηκαν καμπόσοι γιὰ τὸ φιάσκο τὸ μεγάλο,
ποῦ τοὺς πρόπει δέσιμο....
τὸνα λάθος φέρνει τᾶλλο,
καὶ τὰ δαὸ τὸ πέσιμο.

Πόσα μοῦφαλαν καὶ πόσα,
κ' ἔλεγε καθένας λύκος:
σὺ, ποῦ τᾶχεις τετρακόσα,
πῶς τὴν ἔπαθες ἀδίκως;

Πῶς σοῦ κἀπνισε νὰ πέσης γιὰ τὸ γράμμα;...σὲ καλὸ σου...
κοῖμα κοῖμα σ'τὸ μαλὸ σου.
Τὶ σοῦ σ'κάρωσαν, καῦμένε;
πῶς ν' ἀκούσης τῆς παλάβρας;
δὲν τοὺς ἄφινες νὰ λένε
καὶ νὰ βγάλουν ὅλοι μαύραις;

"Ἀμμ' ὁ γέρος τῆς Κορδόνας;...μοῦβαλε κ' αὐτὸς θηλειὰ
κ' εἶπε τόσα γιὰ τὸ γράμμα, ποῦγραψ' ἀπὸ τὸ Λοντράκι...
ἂν ξανᾶλθω θὰ καθίσω νέους φόρους σ'τὰ σκυλιὰ
μόνο γιὰ τὴν Ζαφειροῦλα, τὸ σκυλὶ τοῦ Θεοδωράκη.

Γιὰ πολυτελείας σκύλον θὰ περάσω τὸ σκυλὶ
καὶ τοῦ γέρον μπαμπαλῆ,
καὶ θὰ λέῃ καὶ τὸ κόμμα τοῦ σεπτοῦ Σανδοκτύπη:
ἔλα τᾶχ' ἡ Ζαφειροῦλα, μόν' ὁ καραπὲς τῆς λείπει.

Ὁ Φαδουλῆς ὁ χαίνων πρὸς τὸν παραιτημένον.

Δὲν 'μπορῶ νὰ λησμονήσω μίαν πιῶσιν ἀτυχῆ,
δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω πῶς δὲν εἶσαι σ'τὴν Ἀρχή.
Δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω πῶς Ἀνάργυρος δὲν δρᾷ,
πῶς συνέβη μία πιῶσις τραγικὴ τε καὶ φαιδρά.

Σὺ, ποῦ βόμβους δὲν ἀκούεις κάθε κούφης μηλολόνηθης,
πῶς τοιαύτην ἀτυχίαν, φίλον ἦτορ, ἐπεπόνθεις;
Πῶς γ' αὐτὸ τὸ παληγοράμμα τὴν Ἀρχὴν ἀφῆκες, λῶστε,
καὶ τὴν πιῶσιν σου σαρκάζουν οἱ τῆς Μιχαλοῦς χοεῶσαι;
Πῶς ἐσύ, ποῦ βροῖσκεις τόσα πλεονάζοντα λεπτά,
ἔξασες τὸ σκρίπτα μάνεντ, ὅτι μένουν τὰ γραπτά;

Γιὰ τὸν Κόντε μὴ λυπᾶσαι, γιὰ τὸν Κόντε μὴ 'ρωτᾷς,
καὶ κατ' οἶκον ἐπισκέψεις θὰ σοῦ κάμῃ κατ' αὐτάς.
Ἦθελε νᾶλθῇ νὰ σ' εὔρῃ νὰ τὰ πῆτε μοναχοί,
μὰ τὸν ἔπιασε βροχή.

Ἦθελε νᾶλθῇ νὰ σ' εὔρῃ, μὰ τοῦ 'τύχαγε δουλειαῖς
καὶ πολλοὶ 'μουρομούριζαν,
ἦθελε νᾶλθῇ νὰ σ' εὔρῃ, μὰ τῶν φίλων ἢ κοιλαιῖς
δυνατὰ 'γουρομούριζαν,
κ' ὅλοι τοῦ 'φρονάζαν γύρω
καὶ γ' αὐτὸ δὲν ἦλθε, μίτρο.

Ἦθελε νᾶλθῇ νὰ σ' εὔρῃ, πρῶτε του συγκυβερνήτη,
μὰ λησμόνησε τὸ σπῆτ',
καὶ γιὰ τοῦτο μὴν ξεχάσης, τῶν γραμμάτων ξεχανιάρη,
τὴν ἀντρέσσα τοῦ σπητιοῦ σου νὰ τοῦ στείλῃς ν' ἀριβάρῃ.

Κ' ἔτσι τότε δὲν θὰ λέμε: φίλος ἔστειλε πρὸς φίλον
τριαντάφυλλον μὲ φύλλον,
μὰ θ' ἀλλάξωμε τὸν στίχο καὶ θὰ λέγουν ἀντὶ τούτου:
φίλος ἔστειλε πρὸς φίλον τὴν ἀντρέσσα τοῦ σπητιοῦ του.

Γιὰ τὸν Κόντε μὴ λυπᾶσαι, γιὰ τὸν Κόντε μὴ 'ρωτᾷς,
πρόσμενέ τον μετ' ὀλίγον καὶ νὰ μοῦ τὸν χαιρετᾷς.

Τοῦ παλαιοῦ μας «Ἀστειως» τὸ φύλλον τὸ γνωστὸν
καὶ μάλᾳ σεβαστὸν,
ὁ Βέπουλης ὁ προσφιλεῖς τανῶν ἀκαλαμβάνει,
πρὸς ὅλους ὑποσχόμενος πῶς νέον θὰ τὸ κἀνῃ,
ὁ Βέπουλης ὁ τρομερός, ὁ Σιμοπουλοφάγος,
ὁ γνώστης ὁ περιφραδὴς καὶ τῆς γραφίδος μάγος.
Μὰ πέρασε καὶ τὸν Βοδιναῖ, τὸν Τεζιόρη δηλαδή,
κοντὺλὶ πρῶτης τάξεως καὶ μάλα μαζὶ παιδί.
Αἰὸ κ' ἐμεῖς εὐχόμεθα μὲ τὴν ψυχὴν μας ὅλη
νὰ πιάσῃ δρόμο τὸ παιδιὸ σ'τὰ χεῖρα τοῦ Μανέλη.

Γλευκόμετρον θανμάσιον τὸ τῆς Ἀκαδημίας
ἦν Ὁδὸν ὁ Ρουσσοπουλος ἀξίως διευθύνει,
δὲν εἶναι κ' ἄλλο δευτερον εἰς ἀρετὰς ὁμοίας,
καὶ κοινοτάτης χρήσεως μετὰ μικρὸν θὰ γίνῃ.
Σ'τὰ φαρμακεία τὰ γνωστά τῶν Ἀθηνῶν πωλεῖται,
μὰ καὶ σ'τὴν Ἀκαδημειαν εὐρίσκεται, πολίται.